

да ни заплашватъ съ идването въ страната на турски войски, понеже ний се намираме вече прѣдъ едно извършено дѣло, а не при навечерието му; и понеже неговиятъ шефъ г. Сорокинъ, титулярниятъ руски генераленъ консулъ, прѣди заминаването си отъ Пловдивъ на дългосроченъ отпускъ въ Русия, обиколи по-главнитѣ градове въ областъта, и прѣпоръча на българскитѣ граждани да прогласятъ съединението на Источна Румелия съ България. Той прѣпоръча сѣщото въ мое присѣствие и на пловдивскитѣ български граждани, при изпращането му отъ Пловдивъ. Тоя мой смѣлъ отговоръ очуди другитѣ консули. При все това, тѣ се обърнаха къмъ мене и ме попитаха какво е моето мнѣние за рѣшението на конференцията и за мисията на турскитѣ делегати по него, а азъ имъ казахъ че то е съвсѣмъ несправедливо и неприемливо, понеже тя не е взела въ внимание нито желанията и нуждитѣ на населението въ областъта нито обстоятелството че то пролива днесъ кръвъта си на бойното поле за да поддържи станалото на 6 септемврий събитие.

Консулитѣ на Англия и на Франция въ Пловдивъ, по наставления отъ тѣхнитѣ посланници въ Цариградъ, не дойдоха въ Префектурата съ колежитѣ си, и не взеха участие при съобщението на рѣшението на конференцията касателно възстановленieto на прѣжното управление (*statu quo ante*) въ страната.

Моята постъпка по тоя случай, и всичко което казахъ на г-да консулитѣ, се одобриха напълно отъ княжеското правителство, на чело на което се намираше тогава г-нъ П. Каравеловъ.

На 19 ноемврий прѣзъ нощъта г-нъ Каравеловъ, въ качеството си на министър-прѣдсѣдателъ, ми съобщи за идването въ Пловдивъ на двама турски делегати Лебибъ Ефенди и Гадбанъ Ефенди и за тѣхната мисия, като ми даде наставления да ги посрѣщна добръ, да ги настаня въ конака на главния управителъ, и да имъ изложя причинитѣ за станалия прѣвратъ въ Пловдивъ. Отговорихъ му че не мога да направя официаленъ приемъ на тия делегати и да ги настанявамъ въ конака, защото това ще прѣди вика голѣми смутове въ Пловдивъ, и може да станатъ покушения срѣшу живота имъ. Тогава той ми каза да постъпя съ тѣхъ както намѣря за добръ, но на моя отговорностъ и на мой рискъ. Прибави да не искамъ отъ него наставления за нѣколко дни, а само да му съобщавамъ какво върша, и да се сношавамъ направо съ другитѣ румелийски префекти по мисията на делегатитѣ.

Щомъ се узна отъ публиката че турскитѣ делегати отъ Цариградъ ще пристигнатъ на 20 ноемврий въ Пловдивъ, цѣлия градъ се развълнува. Отъ една страна, българскитѣ граждани, уплашени че Источно-Румелийското управление ще се възстанови, силно възнегодуваха; а отъ друга, гръцкитѣ и турскитѣ граждани се зарадваха, и почнаха да отиватъ на желѣзо-пѣтната станция за да посрѣщатъ демонстративно делегатитѣ. За да